

Liek pre naše duše.

Keď je človek chorý alebo unavený aj najmenšia maličkosť ho vie podráždiť a nahnevať. V takýchto chvíľach prítomnosť pri takom človeku je skúškou trpezlivosti a pre neho samého je tiež veľmi ťažké premôcť to prirodzené ľudské v sebe. My žijeme dnes v spoločnosti, ktorá je chorá. Stretáme každodenne ľudí unavených a chorých spoločenskými chorobami stresu, beznádeje, ľahostajnosti a nespokojnosti alebo žijúcich v neustálom nepokoji, lebo ako povedal istý svätý: človek žijúci v hriechu nemôže nájsť pokoj. A preto sa už ani nečudujeme, že dennodenne stretáme ľudí, ktorí sa na nás nervózne osopia, zakričia, nadávajú, alebo preukazujú svoju nervozitu a nespokojnosť z choroby či únavy.

V takomto stave by však bolo zlé, keby sme aj my kresťania rezignovali a nehládali liek. „Podte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste unavení a ja vás posilním.“ – hovorí nám Ježiš, náš Pán. Tieto slová bývali veľmi často napísané aj na priečeliach kostolov a chrámov a nie zbytočne, alebo bez významu. Je to pozvanie od nášho Pána do jeho blízkosti, ku Nemu. A kde sa s ním môžeme lepšie, hlbšie a konkrétnejšie stretnúť než v Jeho dome, v Božom chráme? Ticho a posvätnosť chrámu uprostred ktorého je živá prítomnosť Kristova vo svätostánku nám dáva jedinečnú príležitosť na úprimný rozhovor s Bohom, v ktorom počujeme hlas Duchu Svätého v našej duši i svedomí a dostávame od Ježiša Krista svetlo nádeje, chuť i zmysel nášho života. Dnes sa veľmi podceňuje modlitba, možno preto, lebo len málokto sa vie modliť. Je to veľká škoda. Ovocím modlitby je práve pokoj duše a radosť života. Vieme okrem toho ešte jednu dôležitú vec, že diabol loví v kalných vodách. On naschvál vytvára situáciu zmätku a nepokoja v ľudských srdciach. Množstvo informácií, vzručov a podnetov mu vnucuje, až je človek priam zahľtený všetkým tým, čo je okolo neho i v ňom samom. Napokon ak nenájde včas ticho a pokoj pre svoju dušu, v ktorom by počul hlas svojho svedomia, tak sa poddá tomu, čo je okolo neho a povie si, že nič nie je aj tak isté a nič nie ani dobré ani zlé. Zmätený človek stratí pravidlá a normy svojho života, ktoré ešte predtým vyznával. Aj choroba v našom organizme pôsobí podobne: vytvorí zmätok v našom tele, ktoré sa bráni voči chorobe a nastáva boj. Keď telo a duch zvíťazí nad chorobou, keď prekoná ten neprirodzený neporiadok vo svojom tele, je vyliečený, ale ako ho pohltí choroba, tak ho zničí alebo zostane chorý. Čo sa týka ľudského tela, situáciu choroby nemožno úplne ovplyvniť a zmeniť, ale čo sa týka duše, tam vieme, že chorobu duše môžeme vždy s pomocou Božou prekonať a nastoliť poriadok vo svojom najhlbšom vnútri. V každom prípade je ale potrebné spoznať svoju chorobu a prísť ku lekárovi našej duše, ktorý jediný má moc uzdraviť nás – k Ježišovi Kristovi, tajomne prítomnému vo svojom chráme i vo svojej Cirkvi a k Duchu Svätému prítomnému rovnako tajomne ale účinne v našej duši.

Boli mnohí, ktorí odchádzali z hluku a chaosu sveta v ktorom žili do ticha púšte a samoty a boli mnohí, ktorí zasa uprostred hluku sveta si vytvorili ticho a púšť uprostred mesta, vo svojom srdci. Tento druhý prípad je niečo pre nás praktické a možné: vytvorí si púšť uprostred mesta a sveta, vytvorí si chvíľu ticha a samoty vo svojom srdci, aby sme sa mohli rozprávať so svojim Bohom. Stáva sa totiž i to, že človek uteká pred svetom, pred sebou samým ale kdekoľvek ide jeho vnútro ide s ním, odchádzajú s ním jeho chyby, hriechy, slabosti i sklony. Nestačí preto zmeniť iba prostredie, aby sa zmenil človek a jeho život. Prostredie mu môže pomôcť ku zmene, ale v prvom rade ide o to, aby sa zmenil zvnútra, aby v ňom bola životodarná sila Božej milosti posväcujúcej. Človek, ktorý sa chce vyliečiť a nájsť pokoj i súlad svojej duše musí sa rozísť s hriechom, musí sa ho zbaviť. Hriech, to je tá choroba našej duše, nášho vnútra, ktorá ohrozuje Boží život v človeku. V tomto zmysle platí aj Ježišov výrok, že zvnútra, zo srdca ľudí, vychádzajú zlé myšlienky. Na prvý pohľad sa nám ale zdá, že zo zla predsa prichádza zvonka na človeka a zvnútra iba náš súhlas, aby sme zlo vykonalí. Ale to je len v prvom štádiu. Kto už raz zlú myšlienku dobrovoľne vpustil do svojho srdca, zapustí mu tam korene a rozrastie sa ako burina v dobrej pôde. Pseudo Makarius píše, že zlé myšlienky sú ako hady. Ak ich vpustíš do raja srdca, usadia sa tam a urobia si tam svoje hniezdo. Psychologicky tento proces vedel majstrovsky zobrazit Shakespeare vo svojich drámach. Napríklad benátsky Othello, vystupuje napred ako čestný a verný muž. Ale uverí zlému klamárovi a ohováračovi, ktorý mu našepkáva, že jeho žena mu je neverná. Žiarlivosť ho mučí, hnev ho dusí a nakoniec sa stane vrahom svojej vlastnej manželky. Vášeň, ktorá oslabí a nakoniec zničí človeka, má obyčajne iba také malé a zdánlivo bezvýznamné začiatky. Preto už staré latinské príslovie hovorí: „Odolávaj na začiatku! Je neskoro hľadať liek, keď sa časom už zlo rozmnožilo.“ I preto je dôležitá častá svätá spoveď. V nej môže človek už na počiatku premôcť zlo, ktoré sa ho chce zmocniť.

Brat, sestra ľutujeme tých, ktorí sú chorí. Ale dajme si pozor, aby sme neochoreli aj my samy. Najmä chorobami sveta a doby v ktorej žijeme. Nechajme sa pozvať Ježišom do jeho blízkosti, na stretnutie s ním v jeho chráme, v tichu a posvätnosti tohto miesta, alebo ku modlitbe, najmä tej, kde sa Kristus za nás obetuje a modlí sa spolu s nami – nechajme sa pozvať na Svätú omšu i na to osobné stretnutie pri Svätej spovedi a zistíme samy, že máme ticho a pokoj v našej duši, v našom srdci aj uprostred hlučného a nepokojného sveta. A nezabudnime i maličkých privádzať ku Pánovi ak ich máme radi a chceme, aby boli zdraví a šťastní.

Mário Orbán

Pôvodca sveta, všetkých krás,
ó Kriste, Vykupiteľ náš,
Svetlo zo Svetla Otcovho,
Boh pravý z Boha pravého!

Láska ťa prinútila zas
smrteľné telo vziať si z nás,
bys' to, čo Adam premrhal,
ty, nový Adam, získal nám.

Veď láska tvoja všemocná
dala vznik zemi, stvorenstvám
a chyby otcov odpúšťa,
sníma nám putá otroctva.

Nech z tvojho srdca nesmierne
žiari moc lásky vznešenej,
by ľudstvo z tohto prameňa
čerpalo milosť spasenia.

Preto ním prešla kopija,
by nás krv, voda obmyla,
prúdiaca z boku, z jeho rán;
tak trpel za nás Kristus Pán.

Bud' sláva tebe, Kriste náš,
že milosť srdcom rozlievaš,
i Otcu, Duchu milosti
po všetky veky večnosti.
Amen.

Hymnus na sviatok Najsvätejšieho
Srdca Ježišovho

Chlieb, ktorý zostúpil z neba

Priznávam, že v mojej žiackej knižke sa neraz vyskytli aj poznámky za správanie. Vtedy som domov prichádzal s nepríjemným vedomím, že si od rodičov budem musieť vypočuť výchovný komentár. Veľmi dobre sa však pamätám na jediný, zato nevšedný odkaz pre rodičov od učiteľa, ktorý nás pristihol hrať futbal so zoschnutou smidkou chleba: „Váš syn kopal do chleba.“ Učiteľova formulácia mi pripadala veľmi smiešna a predstavil som si, ako sa s otcom nad „kopaním do chleba“ zasmiejeme. Úsmevy sa však nekonali a otec mi dôrazne vysvetlil, že chlieb je posvätný, je výsledkom Božej štedrosti a ľudskej námahy. Mama veľa nevysvetľovala - vídaval som ju, ako chlieb pred prvým nakrojením vždy požehná. Cenu chleba na rozličných kontinentoch skúmal aj jeden anglický novinár. Za hodinovú prácu na uliciach veľkomiest ponúkal pečeň chleba. V Hamburgu ho vysmiali, v New Yorku ho zatkla polícia, v nigérijskej Abuji by mnohí zaň pracovali aj tri hodiny, v indickom Dillí ponúkli stovky osôb hoci aj celodennú námahu.

Extrémny hlad skúsili aj Židia na ceste do zaslúbenej krajiny. Keď kríza vrcholila, Boh zasiahol a vyhladovaní pútnici našli zrníčka drobné ako rosa. Dodnes ich voláme manna, lebo sa vtedy pýtali: „Man hu?“ - „Čo to je?“ Hoci im Mojžiš uprostred púšte vysvetlil, že „to je chlieb, ktorý vám dáva Pán jest“ (Ex 16, 15), otázku „Man hu?“ naplno zodpovedal až v Novom zákone sám Ježiš, keď o sebe povedal: „Ja som chlieb, ktorý zostúpil z neba“ (Jn 6,41). Ale to bol iba začiatok. Majster svojich učeníkov postupne pripravoval na to, že v chlebe budú raz prijímať jeho samotného. Najprv dokázal, že má nad chlebom extenzívnu moc, keď z piatich chlebov nasýtil päťtisícový zástup (porov. Mt 14, 21), hoci už pri pokúšaní na púšti predznamenal, že „nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst“ (Mt 4, 4). Neodmysliteľný pokrm pre dušu predstavil slovami: „Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život“ (Jn 6, 54). Vtedy od neho mnohí definitívne odišli a Ježiš ich nezadržával nijakým zjemňujúcim vysvetľovaním.

Symbolika chleba a moc tvrdých, jasných Božích slov splynuli pri Poslednej večeri, keď Ježiš, požehnávajúc chlieb, povedal: „Toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás“ (Lk 22, 19). Tieto slová sa opakujú pri každej svätej omši a mocou Božieho slova premieňajú obyčajný chlieb na chlieb z neba. Podobne ako Izraeliti na púšti prežili vďaka manne, tak veriaci, prechádzajúci púšťou pozemského života, duchovne prežívajú vďaka chlebu z neba.

Silu Eucharistie Boh potvrdil aj inými, neraz šokujúcimi spôsobmi. Keď si raz chcel André Frossard, dvadsaťročný francúzsky novinár a presvedčený ateista, skrátiť nudné čakanie, vošiel do kostola, kde práve prebiehala eucharistická poklona. Aj on si kľakol a po niekoľkých minútach vyšiel ako veriaci. Svoju skúsenosť potom opísal v knihe „Boh existuje, ja som sa s ním stretol.“ Zvláštnym spôsobom stretla Boha aj Terézia Neumannová z jednej bavorskej dedinky, ktorú, pripútanú na lôžko, 36 rokov sýtilo výlučne sväté prijímanie, a to pod dvadsaťštyrihodinovou kontrolou lekárov. Iste, sú to skôr výnimočné prípady a túžiť po takých zážitkoch by mohlo byť dokonca duchovnou márnivosťou. Jediné dôležité je na

každej svätej omši prijať Boží chlieb s vierou v Ježišovu prítomnosť - ako ozajstný chlieb z neba. Svätá Terézia z Lisieux hovorievala, že keby ľudia poznali hodnotu Eucharistie, musela by nával v kostoloch organizovať poriadkovú službu. Dovoľujem si so sväticou polemizovať: nebolo by to náhodou tak, že keby ľudia vnútorne naozaj uznali nesmiernu hodnotu Eucharistie, nijaká poriadková služba by už nebola potrebná? Veď eucharistický Kristus pretvára veriacich na skutočné spoločenstvo lásky, ktorej poriadkom je evanjeliové poslanstvo.

JOZEF HALKO

Matka Terézia z Kalkaty,

jedna z normatívnych postáv súčasnej charitatívnej práce, dala svojmu veľkému spoločenstvu do vienka túto zásadu:

„Ak bude zavčas rána vašou prvoradou prácou modlitba, potom bude vaša modlitba pracovať po celý deň!“ Tým je daná jednota medzi slovom a skutkom, tu sa realizuje Cirkev ako sviatosť na spásu ľudstva.

Joachim kardinál Meisner

Vo štvrtok, piatok a v sobotu , budeme mať duchovnú obnovu. Program ako zvyčajne: 18:00 zamyslenie, Svätá omša a poklona Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej. Téma: „O eucharistii“

Sväté omše v 10. týždni cezročného obdobia

12.VI. utorok

18.00 + Mária Oravcová (30 dní)

13.VI. streda

18.00 + Ernest Krchňák a vnuk Matej

14.VI. štvrtok

18.00 na úmysel

15.VI. piatok - Najsvätejšie Srdce Ježišovo - slávnosť

18.00 + Silvester Krajčovič a manž.Irena

16.VI. sobota

18.00 + Ľudovít Plevčík, manž.Bernardína a dc.Anna

Upratovanie kostola č.d. 76 - 100

17.VI. 11. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Miroslav Kordoš (nedož.60.rokov)

9.15 + Filoména Ochabová (30 dní)

Liturgický kalendár

11. VI. pondelok	sv.Barnabáš, apoštol
12. VI. utorok	sv.Gašpar Bertoni, kňaz
13. VI. streda	sv.Anton Paduánsky, kňaz a učiteľ Cirkvi
14. VI. štvrtok	sv.Valér Rufin, mučeníci
15. VI. piatok	Najsvätejšie Srdce Ježišovo - slávnosť
16. VI. sobota	Neпоškvrnené Srdce Panny Márie

tým obohacovať. Čím viac myslím na druhých, čím viac som tu pre blížnych, čím viac konám dobro pre ostatných, tým viac nachádzam to, po čom moje srdce túži - radosť, šťastie, pokoj. Naše srdce sme niekomu darovali cez službu, pomoc, starostlivosť, obetavosť, a zároveň sme si srdcia ľudí získali.

Ľudské srdce patrí medzi najdôležitejšie orgány v ľudskom tele. Je to sval, ktorý sa počas biologického života nezastaví, pracuje deň a noc, mesiace, roky, celý ľudský život. Sila srdcového svalu akoby bola predobrazom sily lásky, ktorú srdce symbolizuje. Láska, ktorá je stále ochotná rozdávať sa, slúžiť, odpúšťať, ktorá nikdy nekončí, nepozná nijaké limity. Aj keď sa to naše srdiečko raz zastaví, láska bude pokračovať v zázrakoch ďalej, ani vtedy sa nezastaví, pretože je mocnejšia ako smrť

Boh nám daroval svoje srdce lásky, aby sme mohli žiť. Jeho Srdce bije pre nás. Je plné dobroty a láskavosti, trpezlivé a milosrdné. Je prameňom života a svätosti. Nielen v mesiaci júni, ale každý prvý piatok a prvú nedeľu mesiaca si môžeme uvedomiť hodnotu nádherného obrazu Ježišovho Srdca, ktoré bude vždy bohaté na lásku pre tých, ktorí ho vzývajú slovom, pokáním a životom. Pre koho bije moje srdce? Pre koho pracujem, obetujem sa, namáham, pre koho žijem? Komu patrí moje srdce? Je naplnené láskou, priateľstvom, pokojom? Božské Srdce sa môže stať pre nás hlbokou inšpiráciou, aby aj naše srdce bilo pre druhých, pre ľudí, ktorí túžia po našej láske. Ich šťastie je skryté v našom srdci. Darujme im toto šťastie a nájdeme to svoje.

Blumentál, 06-05 Marián Janček

TRI DOLEŽITÉ VECI Keď sa raz Henry Jame starý americký románopisec, lúčil so svojim synovcom, povedal mu niečo, čo tento chlapec nikdy nezabudol. Zo všetkých čudných, zamotaných a podivných vecí, ktoré tento zvlášť a neraz ťažko pochopiteľný starý spisovateľ povedal, mu zostali v pamäti tieto veľmi jednoduché slová:

„Willie, sú tri veci, ktoré sú v živote človeka veľmi dôležité: Po prvé, buď láskavý. Po druhé, buď láskavý. Po tretie, buď láskavý“.

Nezabudnite, v živote sú len tri veľmi dôležité veci...

Božia láska nemôže zostať našim majetkom, ak ju nerozdávame.

Anonym

Bl. Anna Mária Taigová

14. jún

Keď v roku 1968 otvorili rakvu Anny Márie Taigovej, našli jej telo neporušené. Bolo to 131 rokov po smrti tejto vzornej manželky a matky, ale aj dokonalej kresťanky a mystičky. Jej životný zväzok bol spočiatku svadbou z rozumu, no pre Annu Máriu sa stal cestou k svätosti.

Anna Mária sa narodila v Siene roku 1769 ako prvé dieťa lekárniky Gianettiho. Po krachu domácej firmy sa rodina presťahovala do Ríma. Dievčina trávila detstvo v

kláštornej škole pre deti robotníkov. Keď pre chorobu musela opustiť školu, otec jej našiel miesto v kniežacej rodine, v ktorej sám slúžil. Tam padla do oka mladému Dominikovi Taigimu. Svedomitý katolík dobrého srdca, no tvrdej povahy, si najskôr získal súhlas rodiny a potom požiadal Annu Máriu o ruku. Svadba sa konala v Kostole sv. Marcela v Ríme a nevesta mala dvadsať rokov.

V prvých rokoch manželského života Anna Mária zmenila dovtedajší štýl života. Predtým nábožná a skromná dievčina si osvojila márnomyseľné zábavy, rada sa nápadne obliekala a utrácala peniaze. Hoci pomery rodiny boli skromné, Dominik nevedel svojej mladej

žene nič odoprieť. Anna Mária sa už nevenovala náboženským úkonom, modlitba pre ňu viac nejestvovala. Hoci svedomie sa ozývalo, obhajovala sa sľubom, že o dušu sa bude starať neskôr. Boh mal však iný plán. Keď raz vyparádnená kráčala po ulici, zbadal ju páter Angelus z rádu servítov a vo svojom srdci začul hlas:

„Venuj pozornosť tejto žene. Prispieješ k jej obráteniu a ona sa posväti...“ Jej čas sa blížil. Výčitky svedomia trápili Annu Máriu čoraz nástojčivejšie. V snahe nájsť stratený pokoj zamierila do kostola, v ktorom dala svoj manželský sľub. Jej kroky viedli do spovednice, kde sedel páter Angelus. Privítal ju slovami: „Tak predsa ste prišli?“ Po spovedi pocítila, že ju Boh volá, aby mu odovzdala celý život. Anna Mária vzala toto povolanie vážne. Zanechala márnivosť a naplno sa začala venovať úlohe manželky a matky. Do svojej domácnosti vnášala pokoj a lásku. Vedela urovnať nepríjemnosti, ktoré prinášal každodenný život, krotila manželovu tvrdú povahu a priviedla na svet sedem detí, z ktorých nažive ostalo päť. Popri vedení domácnosti sa venovala intenzívnemu duchovnému životu a vstúpila do tretieho rádu Najsvätejšej Trojice. Modlila sa najmä v noci. Podľa dcérinho svedectva spala denne iba dve hodiny. S pokorou sa starala aj o svojich starnúcich rodičov. Keď jedna z dcér ovdovela, prijala ju späť aj so šiestimi deťmi. V jej dome sa striedalo veľa ľudí žiadajúcich pomoc či radu. Navštevoval ju kardinál Pedricini, kráľovná z rodu Bourbonovcov aj sv. Vincent Pallotti. Takmer päťdesiat rokov prežívala Anna Mária stavy extázy, počas ktorých videla slnko s trňovou korunou a udalosti z minulosti aj budúcnosti. Dokázala predpovedať dátum svojej smrti, ktorá ju zastihla 9. júna 1837. Dominik Taigi svedčil v procese beatifikácie, ktorý sa začal niekoľko rokov po jej smrti, týmito slovami: „Keby som prešiel celý svet, nenašiel by som takú ženu, ako bola ona. Stratil som veľký poklad.“ V roku 1920 zaradil pápež Benedikt XV. Annu Máriu Taigiovú do zoznamu blahoslavených.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku